

Daniels Bog - Nummer Seksogfyrre

Hvilen og Vederkvæggelsen

Jeff Pippenger

2024-01-10

Hvem vil han lære kundskab, og hvem vil han få til at forstå læren? Dem, der er vænnet fra mælken, dem, der er taget fra brystet. For bud må føjes til bud, bud til bud; regel til regel, regel til regel; her lidt og der lidt. Ja, med stammende læber og med et andet tungemål vil han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvæggelsen; men de ville ikke høre. Derfor blev Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt, for at de skulle gå og falde bagover og blive knust og blive fanget i snaren og taget til fange. Derfor, hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, der er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi truffet overenskomst; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; for vi har gjort løgn til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os. Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnestein, en fast grundvold; den, som tror, skal ikke haste. Og jeg vil gøre retten til målesnor og retfærdigheden til lodsnor; og haglen skal feje løgnens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og jeres pagt med døden skal tilintetgøres, og jeres overenskomst med dødsriget skal ikke bestå; når den oversvømmende svøbe farer frem, da skal I blive trampet ned af den. Esajas 28:9–18.

I 1863 påbegyndte de spottere, der herskede over Jerusalem, et gradvist værk med at dække over Millers juveler og erstatte dem med falske mønter og juveler. Derved “sluttede [de] pagt med døden”, de gjorde “løgnen” til deres “tilflugt” og “skjulte” sig “under falskhed”. Men de skulle prøves ved den sidste dags budskab om “hvilen” og “forfriskningen”, som Peter omtaler i Apostlenes Gerninger.

Men det, som Gud forud havde kundgjort ved alle sine profeters mund, at Kristus skulle lide, det har han således opfyldt. Omvend jer derfor og vend om, for at jeres synder må blive udsløjet, så fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som forud blev forkyndt for jer. Ham må himmelen modtage indtil tiderne for genoprettelsen af alle ting, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters mund fra verdens begyndelse. For Moses sagde sandelig til fædrene: En profet som mig skal Herren jeres Gud oprejse for jer af jeres brødre; ham skal I høre i alt, hvad han siger til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre den profet, skal udryddes af folket. Ja, og alle profeterne fra Samuel og dem, der fulgte efter, så mange som har talt, har også forkyndt disse dage. ApG 3:18–24.

Peter påviser, at alle profeterne talte om tiderne med vederkvæggelse og sildigregnen, og Esajas identificerer den klasse, som forkaster de sidste tider med vederkvæggelse, der indtræffer ved afslutningen af den undersøgende dom, når synden bliver udsløjet, og sildigregnen falder. På den tid vil den klasse, som har sluttet en pagt med døden, som Esajas henviser til, ifølge Peter “blive udryddet af folket”. Søster White omtaler ofte netop denne tid med Esajas’ hvile og

vederkvægelse.

„Den engel, der forenes i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev bragt til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet set i noget land siden reformationen i det sekstende århundrede; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.“

“Værket vil ligne det, der fandt sted på pinsedagen. Ligesom ‘den tidlige regn’ blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at fremkalde det kostbare sæds fremspiring, således vil ‘den sildige regn’ blive givet ved dets afslutning til høstens modning. ‘Da skal vi kende, ja, vi skal stræbe efter at kende Herren; Hans frembrud er vist som morgenrøden, og Han skal komme til os som regnen, som den sildige og den tidlige regn over jorden.’ Hoseas 6:3. ‘Fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; thi Han giver jer den tidlige regn i rette mål, og Han lader regnen falde ned for jer, den tidlige regn og den sildige regn.’ Joel 2:23. ‘I de sidste dage, siger Gud, vil Jeg udgyde af Min Ånd over alt kød.’ ‘Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.’ Apostlenes Gerninger 2:17, 21.”

“Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbaring af Guds kraft end den, der kendetegnede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den tidligere regn ved evangeliets begyndelse, skal igen opfyldes ved den sildige regn ved dets afslutning. Her er ‘vederkvægens tider’, som apostelen Peter så frem til, da han sagde: ‘Omvend eder derfor, og vender om, for at eders synder må blive udslettet, når vederkvægens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus.’ ApG 3:19, 20.” Den store strid, 611.

Prøven er baseret på den sildige regns metodologi, sådan som den fremstilles som »linje på linje«. Prøvebudskabet overbringes af vægttere, som er af »en anden tunge«, og som fremstilles som havende »stammende læber«. Den sildige regns prøvebudskab ville blive overbragt af vægttere, som ikke var blevet oplært i den frafaldne protestantismes og katolicismens metodologi, som adventismen har antaget gennem hele sin oprørshistorie.

“Tiden er ikke langt borte, da prøven vil komme over hver sjæl. Dyrets mærke vil blive påtvunget os. De, som skridt for skridt har givet efter for verdens krav og tilpasset sig verdens skikke, vil ikke finde det svært at give efter for de herskende magter frem for at udsætte sig selv for hån, fornærmelse, truende fængsling og død. Striden står mellem Guds bud og menneskers bud. På den tid vil guldet blive skilt fra slagget i menigheden. Sand gudsfrygt vil tydeligt blive adskilt fra dens ydre skin og glimmer. Mang en stjerne, som vi har beundret for dens glans, vil da slukkes i mørke. Avner vil som en sky blive båret bort af vinden, selv fra steder, hvor vi kun ser tærsegulve med rig hvede. Alle, som ifører sig helligdommens smykker, men ikke er iklædt Kristi retfærdighed, vil stå frem i skammen over deres egen nøgenhed.

"Når træer uden frugt hugges om som sådanne, der optager jorden til ingen nytte, når skarer af falske brødre bliver skilt ud fra de sande, da vil de skjulte blive åbenbaret for alles blik og med hosiannar stille sig under Kristi banner. De, som har været frygtsomme og mistroiske over for sig selv, vil åbent bekende sig til Kristus og Hans sandhed. De svageste og mest tøvende i menigheden vil være som David — villige til at handle og vove. Jo dybere natten er for Guds folk, desto klarere stråler stjernerne. Satan vil hårdt plage de trofaste; men i Jesu navn skal de gå ud som mere end sejrvindere. Da vil Kristi kirke fremtræde 'fager som månen, klar som solen og frygtindgydende som en hær med bannere.'"

Sandhedens sæd, som udsås ved missionsarbejdet, vil da skyde op og blomstre og bære frugt. Sjæle vil modtage sandheden, som vil udholde trængsel og prise Gud, fordi de må lide for Jesus. „I verden skal I have trængsel; men vær ved godt mod; jeg har overvundet verden.“ Når den overvældende svøbe farer hen over jorden, når kasteskovlen renser Jehovas tærskelplads, vil Gud være sit folks hjælp. Satans trofæer kan blive ophøjet i det høje, men de renes og helliges tro vil ikke blive modløs.

„Elias tog Elisa fra ploven og kastede sin indvielses kappe over ham. Kaldet til dette store og alvorlige værk blev fremholdt for mænd med lærdom og anseelse; dersom disse havde været ringe i deres egne øjne og fuldt ud stolt på Herren, ville Han have æret dem ved at lade dem bære Hans banner i triumf til sejr. Men de skilte sig fra Gud, gav efter for verdens indflydelse, og Herren forkastede dem.

„Mange har ophøjet videnskaben og mistet den Gud af syne, som står bag videnskaben. Sådan forholdt det sig ikke med menigheden i dens reneste tider.”

„Gud vil udføre et værk i vor tid, som kun få forudser. Han vil oprejse og ophøje blandt os dem, der undervises snarere ved Hans Ånds salvelse end ved den ydre uddannelse fra videnskabelige institutioner. Disse hjælpemidler skal ikke foragtes eller fordømmes; de er forordnet af Gud, men de kan kun skænke de ydre kvalifikationer. Gud vil åbenbare, at Han ikke er afhængig af lærde, selvhøjtidelige dødelige.“ Testimonies, bind 5, 81, 82.

„Den oversvømmende svøbe“ er et symbol på søndagsloven, som begynder ved timen for det store jordskælv i Åbenbaringen 11. Den repræsenterer den fremadskridende prøvetid under søndagsloven.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

Lige før søndagsloven fejles de falske mønter i Millers drøm ud ad vinduet, idet laodikeiske adventister udspytes af Herrens mund. Derpå ophøjes menigheden som et banner, „skøn som månen, klar som solen og frygtindgydende som en hær med faner“. Esajas' budskab, som udgår fra „et andet tungemål“ og „stammende læber“, fremstiller dem, som oprejses og ophøjes, og som undervises ved Hans Ånds salvelse snarere end ved den ydre oplæring fra videnskabelige institutioner. Efraims drankere består ikke prøven med „linje på linje“, for deres vise mænds visdom er forsvundet. For dem er profetien blevet som en bog, der er forseglet.

Historien, som ifølge Peter alle profeterne siden Samuel har talt om, frembyder flere illustrationer af tilintetgørelsen af adventister, som forkaster budskabet om den sildige regn; men det er ikke en fysisk død, de lider ved søndagsloven, men en åndelig død, som ledsages af erkendelsen af den virkelighed, at de er fortabte for evigheden, således som det fremstilles ved de dårlige jomfruer, der i Amos' bog vågner op til den kendsgerning, at de er fortabte.

Se, dage kommer, siger den Herre Gud, da jeg vil sende en hunger i landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord; og de skal vandre fra hav til hav og fra nord helt til øst; de skal løbe hid og did for at søge Herrens ord og skal ikke finde det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge mænd segne af tørst. De, som sværger ved Samarias synd og siger: Din gud, Dan, lever, og: Beershebas skik lever; også de skal falde og aldrig rejse sig igen. Amos 8:11–14.

Efter at have henvist til tidspunktet for søndagsloven med symbolet på den „oversvømmende svøbe“, henvender Esajas sig til den vedvarende frygt og angst hos dem, der indgik en pagt med døden.

Og jeres pagt med døden skal gøres ugyldig, og jeres overenskomst med dødsriget skal ikke bestå; når den oversvømmende svøbe farer frem, da skal I blive trampet ned af den. Hver gang den farer frem, skal den gribe jer; thi morgen efter morgen skal den fare frem, både ved dag og ved nat; og det skal kun være rædsel at forstå budskabet. Esajas 28:18, 19.

Forståelsen af den tiltagende kundskab, som er repræsenteret ved Millers juveler, vil da være utilgængelig, men “forståelsen” af beretningen om den fremadskridende søndagslovskrise vil identificere, at deres pagt med døden er blevet ophævet. De, som har skjult sig “under løgn,” vil da erkende, at “den Herre Gud” havde lagt “i Zion for en grundvold en sten, en prøvet sten, en kostelig hjørnestein, en sikker grundvold,” men det vil være for sent. De løgne, som de har skjult sig under, mens de skred frem gennem historien, bliver da fejlet bort. Mange af disse åbenlyse løgne kan let genkendes i synet om Ulai-floden.

Milleritterne identificerede i overensstemmelse med deres forståelse af Daniel kapitel to rigerne i Daniel otte som de samme riger, der er fremstillet i kapitel syv. Forskellen mellem de to kapitler er, at kapitel syv fremstiller rigernes politiske elementer, og kapitel otte fremstiller rigernes religiøse elementer. Af denne grund er Daniel kapitel otte skildret med helligdomsterminologi.

Daniel kapitel otte anvender helligdomssymbolik til at fremstille kongerigerne, men hvert helligdomssymbol, der fremstilles i kapitlet, er fordærvet og påviser således en sondring mellem Kristi sande religion og Satans falske religion. En vædder er et dyr, der blev brugt som offer i Guds helligdom, men ethvert helligdomsoffer skulle være fuldkomment. Vædderen i kapitel otte var diskvalificeret fra at blive brugt som offer i Guds helligdom, for hornene var ikke identiske.

Da løftede jeg mine øjne og så, og se, foran floden stod en vædder, som havde to horn; og de to horn var høje, men det ene var højere end det andet, og det højeste kom frem sidst. Daniel 8:3.

En vædder med to horn af forskellig længde ville ikke blive tilladt som et offer i Guds helligdom, men symbolikken tilhører ikke Guds sande religion; den tilhører Satans forfalskede religion,

hedenskabet. Det næste rige blev fremstillet ved en gedebuk, som også er et helligdomsoffer, men endnu en gang var bukken fordærvet, for den havde et horn mellem sine øjne og manglede den symmetri, som den fuldkommenhed, der kræves af et helligdomsoffer, forudsætter.

Og mens jeg overvejede dette, se, da kom en gedebuk fra vest hen over hele jordens overflade uden at røre jorden; og bukken havde et anseligt horn mellem sine øjne. Daniel 8,5.

Til sidst blev bukkens horn brudt og frembragte fire horn, hvilket ligeledes diskvalificerer den fra at være et offer i Guds helligdom.

Således blev gedebukken overordentlig stor; men da han var på sit stærkeste, blev det store horn brudt af, og i dets sted kom fire anselige horn frem mod himlens fire vinde. Daniel 8:8.

Daniels kapitel otte begynder, uden at Babylons rige fremstilles ved et symbol. Babylon, det første rige i Bibelens profeti, er allerede bibelsk blevet fastslået ved de to vidner i kapitel to og kapitel syv; men i kapitel otte er Babylon med hensigt skjult for at fremhæve pavemagtens profetiske egenskab, idet den modtager et dødeligt sår, som til sidst heles. I perioden fra dens dødelige sår, indtil det heles, er pavemagten profetisk skjult eller glemt. Denne skjulen blev også fremstillet ved, at Nebukadnezars rige blev fjernet og derefter genoprettet.

Daniels kapitel otte begynder med et direkte symbol på det andet rige ved at introducere vædderen, som repræsenterer det medo-persiske rige, og derefter den fordærvede gedebuk, som repræsenterer Grækenlands rige. Så ser Daniel, ud fra en af de fire vinde, som Grækenlands fire horn var gået i opløsning i, et lille horn, der repræsenterer Romerrigets fjerde rige. Det lille horn repræsenterer begge Romerrigets faser, som fremstilles i fire vers. Hedensk Rom repræsenteres ved det lille horn i hankøn, og pavemagten i Rom som det lille horn i hunkøn.

Og fra en af dem fremkom et lille horn, som voksede overmåde stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Og det voksede sig stort, lige til himlens hær; og det kastede nogle af hæren og af stjernerne ned til jorden og trampede på dem. Ja, det ophøjede sig endog imod hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og stedet for hans helligdom blev omstyrtet. Og en hær blev overgivet til det imod det daglige offer på grund af overtrædelse, og det kastede sandheden til jorden; og det handlede og havde fremgang. Daniel 8:9–12.

Det lille horn fra Rom, som træder ind i beretningen i vers ni, fremstilles i hankøn, og derpå fremstilles det lille horn i vers ti i hunkøn; dernæst fremstilles det lille horn i vers elleve i hankøn, og i vers tolv fremstilles det lille horn atter i hunkøn.

Daniels kapitel otte skjuler det første rige; dernæst fremstilles de næste to riger som fordærvede helligdomsdyr, og det fjerde rige fremstilles ved et horn. Hornet er profetisk fordærvet, for det fremtræder som en mand, dernæst en kvinde, så en mand og derefter en kvinde.

En kvinde må ikke bære det, som hører en mand til, og en mand må ikke iføre sig en kvindes klædning; thi enhver, som gør sådant, er en vederstyggelighed for Herren din Gud. 5 Mosebog 22:5.

Den lille horns mandlige fremtrædelsesform af det hedenske Rom findes i vers ni og elleve, mens den lille horns kvindelige fremtrædelsesform af det pavelige Rom findes i vers ti og tolv. Den lille horns køn erkendes ved at betragte Daniels ord på grundtekstens niveau, noget Miller ikke kunne have set, for han brugte kun Crudens Konkordans, og Crudens Konkordans giver ingen oplysninger om originalsproget. Vekslingen mellem køn gennem de fire vers blev erkendt af oversætterne af King James-Bibelen, og de bevarede kønnene i afsnittet, hvis man ved, hvad man skal se efter.

Oversætterne erkendte forskellen mellem det maskuline og det feminine lille horn i vers ni til tolv, og de gengav denne forskel ved ordet »det«. Ordet »det« anvendes om det lille horn, når det står i sin feminine form. Se Daniel kapitel otte, vers ti:

Og det blev stort, ja, lige til himlens hær; og det kastede nogle af hæren og af stjernerne ned til jorden og trådte dem under fode. Daniel 8:10.

Det „blev stort“, og „det kastede ned“, hvorved det lille horn identificeres som kvinden. Vers tolv fastslår:

Og en hærske blev overgivet til ham imod det daglige offer på grund af overtrædelsen, og den kastede sandheden til jorden; og den handlede og havde fremgang. Daniel 8:12.

I vers tolv er ordet »him« tilføjet og gengiver ikke den lille horn magt korrekt, for den lille horn magt i verset betegnes to gange som »it« og fremstilles således som feminin. Oversætterne erkendte åbenbart Daniels kønsmæssige skelnen, men var ikke sikre på, hvad Daniel tilsigtede, og de forsøgte at gøre den lille horn magt i verset hankønnet ved at tilføje det kursiverede ord »him«, men dette støttes ikke af Daniels egne ord. Hans ord identificerer den lille horn magt som feminin, og »it« (det feminine lille horn) kastede sandheden til jorden, og »it« (det feminine lille horn) handlede og havde fremgang.

I vers ni står udtrykket „et lille horn“ i hankøn og repræsenterer det hedenske Rom. Det kom fra en af de „fire vinde“, som det græske rige var opløst i. I verset erobrede det hedenske Rom, i overensstemmelse med historien, tre geografiske områder, idet det indtog sin plads på jordens trone.

Og ud af et af dem kom et lille horn frem, som voksede sig overmåde stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Daniel 8:9.

I vers elleve (hvor striden om „det daglige“ finder en af sine primære slagmarker) fremstilles det lille horn som „han“, „ham“ og „hans“.

Ja, han ophøjede sig endog lige til hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og hans helligdoms sted blev nedkastet. Daniel 8:11.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Ethvert princip i Guds ord har sin plads, enhver kendsgerning sin betydning. Og hele bygningen vidner i såvel plan som udførelse om sin Ophavsmand. En sådan bygning kunne

intet andet sind end den Uendeliges udtænke eller frembringe.“ Education, 123.